

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Об'єднавчого з'їзду та заснування
Союзу Християн Віри Євангельської

Звучав гімн християнства – символ віри «Вірую». Слово мали представники влади, гості, священнослужителі. Заключну промову на тему «Братство любові» на основі тексту з 1 Петра 2:17 вголосив старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко. Аналізуючи помилки староапостолітнього братства – народу Ізраїлю, Михайло

З'їзд закінчився. Гості роз'їхалися. А життя Церкви триває, історія продовжується... Через кілька десятків років будуть аналізувати та вивчати наше життя. Кимось будуть пишатися, когось ставитимуть за приклад, а когось і не згадувати. А що залишить видля майбутніх поколінь?

O. G.

Здається, тема абсолютно неактуальна. Ідоли кам'яні, дерев'яні, глиняні – така далека історія... Їм служили дрімучі, неосвічені люди, вклоняючись неживим фетишам.

Навіть саме життя може виявитися для декого ідолом. Апостол Матвій наводить слова Ісуса Христа: «Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її» (Мт. 16:25). Жити для себе, а не для Божої мети, згідно з Писанням, – злочинно, Бог – суть і сенс усього. А людина за моменту гріхопадіння не лише обожнює когось або щось – вона себе вважає центром усього, тобто богом і, будучи всього лиш творінням, часто оцінює, чи правильно Бог чинить із нею, іноді

В. Д.

На VII Національному конкурсі «Благодійна Україна-2019» виходець з Рівненщини, християнин-підприємець Віктор М'ялик отримав одну з найвищих нагород. Він отримав диплом за друге місце в номінації «Меценат року», – повідомляють «Рівненські новини».

Добрі справи, які він зробив, можна

перелічувати довго. Це і побудова за власні кошти нового будинку одинокій матері та двом її донькам, і допомога військовим засобами захисту у зоні АТО, і підтримка центрів реабілітації для наркозалежних, і побудова нових доріг, у тому числі на Поліссі, і допомога навчальним закладам, і ще багато-багато інших проєктів.

СТОП. 4

CTOP. 5

СТОР. 6

СТОР. 7

«Радість небес набагато переважить земні тягарі».

«ЗМІНИ В КРАЇНІ ПОЧНУТЬСЯ З ОСОБИСТОГО ПОЧУТТЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЯКОМОГО БІЛЬШОЇ КІЛЬКОСТІ ЛЮДЕЙ!»

Мер м. Збаража на Тернопіллі Роман Полікровський каже про себе так: «Я – мер найкращого міста України!». Це певною мірою слоган. «Тому що найкраще місто – те, яке ти любиш, в якому живеш і яке не хочеш залишати», – додає він.

До вашої уваги – інтерв'ю з, мабуть, найоптимістичнішим мером України.

Ви стали мером у 35 років, а при переобранні набрали неймовірні 87% голосів. Це Боже провидіння?

– Бог відіграв ключову роль у моєму житті. Через усе моє життя проходить червоною ниткою бажання брати відповідальність. Можна сказати, що це наше родинне кредо. Воно стосується всіх сфер життя.

– А що вас спонукало до політичної діяльності?

– Саме оце відчуття відповідальності. Ще будучи депутатом районної ради, я весь час намагався втілювати якісь нові ініціативи, ідеї... Але основним поштовхом для мене стала Революція гідності. У Збаражі християни відіграли важливу роль у цих подіях. Коли неконтрольований натовп збирався спалити адміністрацію, суд, ми взяли на себе відповідальність не допустити цього. І справді, наш район – один із небагатьох в області, де нічого не було зруйновано й вдалося уникнути серйозних провокацій.

– Ви сказали «ми». Кого маєте на увазі?

– Своїх колег-християн. Коли стали збиратися народні віче, це нагадувало написане в Біблії: «... як ті вівці, що не мають пастуха». Ми розуміли: або хтось візьме на себе відповідальність, або екстремістські сили будуть палити й руйнувати. А ту саму спалену адміністрацію потім доведеться за бюджетні ж кошти відновлювати!

– Як ви прийшли до рішення стати міським головою?

– Коли закінчилася революція, мені запропонували посаду голови районної ради. Був цікавий момент, який вплинув на моє майбутнє. Один колега-депутат, з яким ми пройшли певний шлях, знаючи, що мене висуватимуть, попросив, щоб я не погоджувався. Він мотивував це тим, що мені буде важко без достатнього досвіду пройти переломний постреволюційний період. Мовляв, він наведе лад, а тоді можна буде й мені висуватися. І я пообіцяв. Найперше тому, що й не сподівався, що мені можуть таке запропонувати. Цей чоловік добре знав: якщо я дам слово, то не порушу його навіть на шкоду собі...

І ось на сесії під тиском громадськості висувують мою кандидатуру. Я вийшов за трибуну й прямо сказав, що не можу погодитися, тому що дав слово. І в ту ж мить, за класикою масових акцій, усі прихильники, які щойно кричали: «Осанна!», стали кричати: «Зрада!». Я пояснив, що не можу відійти від власних принципів, що для мене важливіше лишитися чесним перед Богом і самим собою. Тоді градус напруги трохи знизився.

Але на позачергових виборах міського голови у мене вже не було вибору. Люди сказали: «Не заховаті туди, то підеш сюди!».

– Побачили у вас «нову людину» – на противагу старим корумпованим політикам?

– Не хочу, щоб виглядало, ніби я сам себе хвалю, але був момент, який виокремив мене як лідера. Це пов'язане зі створенням люстраційного комітету й складенням люстраційного списку. Коли постало питання, хто буде вести збори й читати цей список, більшість зупинилися – для цього потрібно було мати незаплямовану репутацію. Телефонують мені: «Комітет вирішив, що ніхто, крім тебе, не зможе». І я став молитися... Адже це не так просто – перед керівництвом району, усіма чиновниками кинути таку заяву! Але я відчував, що це потрібно сказати. Я не говорив у формі обвинувачення, а перевів промову у своєрідну проповідь – про совість, про відповідальність перед Богом. І в кінці зачитав той люстраційний список. Багато з присутніх посиніли, позеленіли від злості. І мені сказали: «Можеш поставити хрест на своїй політичній кар'єрі – від сьогодні тебе ненавидітиме все керівництво!». Але натомість люди, які мали

б мене ненавидіти, стали поважати за сміливість. І на виборах мера мене підтримали навіть діаметрально протилежні політичні сили, які між собою ворогували.

– Ви вже були готові прийняти цю посаду чи ще вагалися?

– Вагання були серйозні. По-перше, це позачергові вибори – на короткий термін, за який потрібно показати якийсь результат. По-друге, розхитана політична ситуація. По-третє, революції завжди викликають завищені сподівання. Ми молилися всією родиною. Батьки мене не дуже підтримували, але підтримала дружина.

– Ви пройшли шлях від електрика до держслужбовця. Чи могли тоді уявити себе політиком?

– Я ніколи не соромився, що навчався в ПТУ. Хоча мені навіть радили не вказувати цього в автобіографії. Проходячи альтернативну службу, працював електриком. Але ніколи не уявляв себе електриком чи водієм, мене завжди тягнуло до паперів. Коли інші діти гралися іграшками, я грався різними бланками...

Проте період роботи електриком був дуже важливим – саме тоді я мав можливість кілька разів перечитати Біблію. А це пройшов перевірку на твердість своїх переконань. Це стосувалося наказів начальства, які йшли всупереч моїм цінностям.

Раджу молодим християнам: ніколи не приховуйте свого християнства! Мені як міському голові доводиться часто відвідувати різні заходи, які не обходяться без алкоголю. Декілька разів мені доручали сказати тост. Я не відмовлявся – починав мову з того, що не вживаю алкоголю, а потім виголошував побажання, згадував про Бога... Мені не раз казали: «Ти довго не витримаєш! Мер не може не випивати! Коли тобі за день 20 скаргників «виїдять» мозок, ти мушиш ввечері написати, бо інакше схибнешся».

– А що тоді виконує цю функцію, якщо не алкоголь?

– Я маю велику сім'ю. Коли в тебе п'ятеро малих дітей, нема коли розслабитися... Потрібно якось компенсувати свою відсутність вдома. Тому нас часто можна побачити в місті – у парку, в замку, на ставку, на стадіоні... Сім'я не дає сумувати!

Звичайно, якби не Бог, багато разів можна було зламатися. На мера можна скинути весь негатив щодо всіх органів влади і всіх процесів у державі! Люди не розбираються, хто за що відповідальний.

Моя секретарка працює вже, мабуть, при п'ятому голові. І весь час дивується, якими люди виходять після прийому. Особливо коли приходять ледь не з вилами. Бог завжди дає правильні слова. Робота з людьми – це служіння. Якщо не готовий бути слугою, краще й не починати.

– А приходили подякувати?

– Було кілька разів. Але з десяти прокажених, яких зцілюв Ісус Христос, тільки один вернувся Йому подякувати. А я ж не Ісус Христос! Іноді взагалі приходять з якимись побутовими ситуаціями. Одна літня жінка подзвонила й каже: «Мої гуси пішли з дому, запливли на озеро й уже тиждень не повертаються...» Я попросив комунальників пригнати їй тих гусей...

– Чи розглядаєте ви свою політичну діяльність як поклонання від Бога?

– Так. Ще 2007 року ми з друзями з церкви створили благодійну організацію «Дім милосердя», щоб досягнути ті сфери, які не завжди може досягнути церква. Робили що могли.

Проводили по школах акції проти шкідливих явищ, медичні огляди по району разом з мобільною клінікою та місією «Еммануїл», допомагали людям з інвалідністю... Старалися бути відповіддю на проблеми. Якось навіть зробили лавочки в парку...

Тому зміни в країні почнуться з особистого почуття відповідальності якомога більшої кількості людей. Коли кожен запитає себе: «А яка моя роль в цій країні, у цьому місті, у цій церкві?». Багато людей сьогодні сидять з поп-корном на дивані...

– Як залишається християнином у владі, хворій на корупцію?

– Насправді тема корупції не тільки заїжджена, але й перебільшена. Цю проблему слід розглядати з двох сторін – для гріха потрібно двоє. Поки на корупцію буде попит, доти вона й буде. От мене зупинила наша «нова поліція» за поворот у недозволеному місці – і я заплатив штраф. Але багато людей не хочуть платити повної суми – краще дати півсуми, але в кишеню поліцейському! Тому ми повинні розуміти взаємну відповідальність. Є таке ефемерне поняття – «система». Але «система» – це твій сусід, родич, брат, кум, сват, дядько... Це певні стосунки людей, які передбачають «спрошення» законних процедур.

Щодо мене – якби не страх Божий, то не знаю, яким би я був. Тому впевнений, що без Бога корупцію подолати не вдасться.

Спочатку було важко. Перші півроку від мене виходили одні органи – заходили інші... Мої опоненти казали: «Ми зробимо так, що він сам втече з цієї посади!». Був великий тиск...

– А був момент, коли справді хотілося «втекти»?

– Так. Але в мене така особливість характеру – я ніколи не втікаю з поля бою. І в стресових ситуаціях навпаки мобілізуюся й приймаю виклик.

– Віра в політиці – для багатьох ці поняття взагалі не поєднуються...

– Віра – це основа! А те, що вона не поєднується з політикою, – це міф, який походить ще з радянських часів. Біблійна Книга Неемії – це енциклопедія з політики. Віра Неемії вивела його з теплового місця, вигідної посади й змусила взяти відповідальність за зруйнований Єрусалим, понівечений храм...

Віра – це величезна перевага. Не уявляю, як люди, які не покладаються на Бога, можуть перебувати на такій посаді. Кажуть, що політика – брудна річ. Але будь-яка справа буде брудною, якщо її робити брудними руками. Тому саме християнам потрібно йти у владу – щоб нести цінності. Хто, як не людина, яка знає Бога, може витримати шквал оцих спокус, навантажень? Якщо говорити вужче, у контексті протестантизму, то саме через ці міфи ми втратили вже майже 30 років. Ще коли тільки почалася свобода, потрібно було відчувати свою відповідальність за державу!

Нас врятовують не партії й не лідери – нас врятовують цінності! І політиків я б оцінював не за партійною належністю, а за тим, які цінності вони сповідають. Тому необхідно активізувати людей, які можуть працювати на високих посадах і водночас нести християнські цінності.

– Що вважаєте своїм найбільшим досягненням?

– Зазвичай, говорячи про досягнення, згадують якісь масштабні проекти... У нас були такі проекти, наприклад – перші в області очисні споруди, парки, тротуари... Але хочеться говорити про інше. Найважливіше, що нам вдалося, – це повернути віру людей у те, що

місто може стати кращим. Люди стали пишатися тим, що вони – зі Збаража! Про такі невеликі міста зазвичай кажуть «діра», і люди намагаються кудись виїхати.

Щодо проблем – є проблеми з безпритульними тваринами, сміттям... Але, знову ж таки, головна проблема – те, що люди все ще не відчували особистої відповідальності. Ще не вдалося змінити менталітет. Багато людей не розуміють, що несплата податків, невиконання певних громадських обов'язків кожного окремого жителя позначаються на загальному стані міста. У вже згаданій Книзі Неемії описано, як кожен відбудовував зруйновану стіну напроти свого дому – це приклад для нас, як відбудовувати свою країну!

– Розкажіть про свою сім'ю.

– Я цілком усвідомлюю, що, будучи містом, можна втратити сім'ю. Коли є можливість, намагаюся максимально приділити увагу сім'ї. Без дружини, яку Бог мені подарував, я не зміг би виконувати своєї роботи. Вона – сильний тил для мене. Дружина, мама, громадський діяч – Бог дав їй дар усе встигати. Коли я у відрядженні, то знаю, що ввечері дружина з дітьми молитися за мене, і це дуже підбадьорює! У нас п'ятеро дітей – троє дівчат і двоє хлопців. І я намагаюся виховати в них почуття відповідальності. Виховати дітей, які знають Бога, будуть корисними для суспільства і зможуть побудувати власні щасливі сім'ї. Без Бога це зробити неможливо. Сім'я – це окремий фронт, про який я постійно думаю й дуже багато молюся!

– Якими були ваші духовні пошуки? Чи був переломний момент у пізнанні Бога?

– Був момент, коли я зрозумів, що пора вирішити: з Богом чи без Бога. Свідоме рішення прийняв у 17-18 років, хрещення – у 23. Скажу крамольну річ: часто те, що ти народився у віруючій сім'ї, може віддалити тебе від Бога. Як і в більшості дітей віруючих батьків, у мене було балансування – між тим і тим... Дуже важливу роль відіграли батьки, але найбільшу – мій дід, який жив із нами. Він дуже багато молився. Мав унікальну пам'ять, знав Біблію практично напам'ять. Був ув'язнений за віру. Перша дружина померла, другу застрелили, коли він був у таборі. Повернувшись, він узяв дружину брата, який загинув у таборі, бо хтось мав дбати про дітей... Кілька дітей померло, врешті померла й третя дружина. Сам він підірвався на снаряді, пальці відбило, ока не було... Я дивився на нього й розумів, що не можна стільки всього пережити без Бога! Саме він заклав ось це почуття відповідальності. І саме від діда я перейняв ремесло пасічника.

– Що б ви побажали читачам у зв'язку із теперішньою ситуацією в Україні? З яким настроєм ви дивитесь в майбутнє?

– Те, що ми маємо, набагато більше за те, на що ми заслужили. Якщо дивитися так, у серці завжди буде вдячність. Вірте в Бога і вірте в краще! І це не рожеві окуляри. Людина, яка має Бога, навіть якщо втратить усе, не втратить радості в Ньому.

Багато що також залежить від того, з чим порівнювати. Згідно зі світовою стапистикою, українці належать до 20% населення, яке живе краще за решту 80%. А скільки людині потрібно? Чим відрізняється дуже багата людина від тієї, яка має все? Хтось може мати 1000 сорочок, але носить в цей момент тільки одну. Хтось може мати дорожчий автомобіль, але я й на своєму доїду, куди потрібно. Розчарування приходить від завищених сподівань. Думаймо про себе в міру віри!

Разом із тим потрібен стимул щось змінювати. Бо якщо у всім задоволений, то немає бажання покращувати ситуацію. Тому я закликаю українців взяти особисту відповідальність за власну долю, за власну сім'ю, за місто, за державу. Тільки якщо кожен візьме відповідальність за свій квадратний метр України, вона стане такою, якою ми хочемо її бачити!

Я переконаний, що майбутнє України – за правлінням людей із християнським світоглядом. Ніхто, крім українців, не збудує України. Ніхто, крім чесних, не подолає корупції. Ніхто, крім носіїв цінностей, не змінить судової системи... Тому християни повинні бути фахівцями, здобувати освіту, ставати потужними економістами, юристами, законотворцями, господарниками. Тільки в цьому я бачу вихід. Два весла – молитва й дія. Одне без одного вони неефективні.

Розмовляли Дмитро ДОВБУШ та Юрій ВАВРИНЮК.

Здавна людей викрадали заради викупу.

За звільнення викрадених рідні і близькі змушені були платити великі гроші. Нині терористи захоплюють літаки, погрожуючи, що у разі невиконання їх вимог почнуть вбивати пасажирів або ж підірвуть літак. Терористи не завжди вимагають грошей: умовою може бути звільнення когось з товаришів, раніше затриманих. Описуючи такі випадки, ми вживаємо слово «ціна», «плата» чи «викуп», але вже в переносному значенні. Це ціна, яку треба заплатити за спасіння пасажирів літака.

Слово «викуп» має кілька значень, які трохи відрізняються. У Новому Заповіті це слово часто вживається в переносному, метафоричному значенні. Тут йдеться не про якийсь грошовий обмін: «І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви...» (1 Петр. 1:18).

Це викуп як вибавлення від покарання та смерті. Викуп завжди здійснює Бог. Про жодну людину не сказано, що вона «відкупила» саму себе чи свого ближнього. Платить ціну тільки Бог. Від людини ніколи цього не вимагалось, більше того – їй не дозволено самій вносити якусь частину плати за власне вибавлення.

Метою викуплення завжди є звільнення людей. Але звільнення від чого?

Свобода від вини за минулі гріхи

Минулого не зміниш. Що зроблене, те зроблене. Багатьох людей переслідує минуле. І як би вони не намагалися все забути і почати все спочатку, вони не спроможні скинути з себе тягар вини за минулі гріхи. Інші, менш совісні, вважають, що для них немає нічого складного в тому, щоб звільнитися від свого минулого, як от перелюбна жінка, про яку йдеться в Приповістках, 30:20: «... Наїлась та витерла уста свої й повіла: «Не вчинила я злого!». Але така безвідповідальність не розриває кайданів реальної вини (мова не про комплекс вини, яким займається психологія).

Те, що Бог пропонує нам через Христа, – це звільнення від вини за минулі гріхи. Відкуплення означає, що Бог ще в нашому земному житті може звільнити від кайданів вини за гріховні вчинки минулого кожного, хто в тих гріхах покається.

Ціну за це викуплення сплатив Христос, в Якому маємо «відкуплення кров'ю Його, прощення провини через багатство благодаті Його» (Еф. 1:7). Ланцюг розривається і вже ніколи не буде знову сковувати нас.

Це свобода від прокляття, накладеного Законом Божим: «Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас» (Гал. 3:13). Прокляття, яке накладається Божим моральним законом, – це не пуста словесна формула. Це покарання, яке неминуче йде після будь-якого порушення закону.

Дехто може заперечити, що оскільки вони не вірять в Бога, то й не

визнають за Ним права наказувати їм, накладати на них заборони чи покарання. Але це хибний аргумент. Моральний закон Творця написаний в кожному людському серці (див. Рим. 1:14-16).

Ціна відкуплення

Викупом, заплаченим задля вибавлення роду людського, стала смерть Христа. Однак Він Сам проголосив, що саме в цьому й полягає головна мета Його приходу на землю: «Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити і душу Свою дати на викуп за багатьох» (Мр. 10:45).

Щоб усвідомити власну неспроможність виміряти ціну нашого викуплення, ми повинні згадати про те, Хто такий Христос, «в Якім маємо відкуплення і прощення гріхів. Він є образ невидимого Бога, роджений перш усякого творива. Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престולי, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, усе через Нього й для Нього створено! А Він є перший від усього, і все Ним стоїть» (Кол. 1:14-17).

Іншими словами, наш Відкупитель – ніхто інший, як втілений Творець, Христос, одночасно Бог і Людина. Ось чому Він міг стати Посередником між Богом і людиною і віддати Себе для викуплення всіх (див. 1 Тим. 2:5-6).

Побутує, однак, хибна думка, що Ісус, Який полюбив людство, мусив заплатити цей викуп якомусь немилосердному Богу, щоб вмовити Його не виливати Свій гнів на рід людський. Це не так, цей викуп заплатив Сам Бог. І любов, яка спонукала

Христа віддати Своє життя для спасіння людства, була досконалим вираженням Отцівської любові до людей; Христос, будучи Сам Богом, був і є досконалим образом Бога невидимого. «Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи» (1 Ів. 4:10).

Але якщо Ісус не заплатив викуп Богові, то кому ж Він його заплатив? Цю ціну не можна приймати в буквальному значенні як грошову плату, яку повинна була отримати якась третя особа. Ціною були страждання і смерть. Уявіть собі переповнену людьми рятувальну шлюпку, яка ось-ось потоне, і людину, яка добровільно кидається з її борту в крижану воду, знаючи, що це для неї – неминуча смерть. Ми, безумовно, можемо сказати, що людина заплатила дуже високу ціну ради спасіння тих, хто залишився в шлюпці. Але було б безглуздо запитувати: «А кому вона заплатила цю ціну?».

Тут виникає інше питання. Біблія вчить, що всі ми – Боже творіння, а отже, належимо Йому. Чому ж тоді Бог повинен був щось робити, щоб повернути Собі Свою власність? Чому Бог не зміг, використовуючи Свою всемогутність, знищити сатану, розбити його кайдани і повернути Собі людство силою, не платячи жодного викупу?

Відповідь полягає в тому, що проблема гріха – це моральна проблема, а моральні проблеми не вирішуються силою. Є дещо, чого не може зробити навіть всемогутній Бог, – Він не може зробити того, що неможливо здійснити логічно, наприклад,

зобразити квадратний круг. Так само Він не може робити те, що неправедне з погляду моралі. Він не може обманювати (див. Тит. 1:2). Він не може порушувати Свій власний моральний закон.

Його закон – це вираження Його власного характеру. Заперечуючи його, Він заперечував би Самого Себе; а цього Він зробити не може (див. 2 Тим. 2:13).

Бог не може звільнити нас від кайданів нашої вини простим актом насильства. Єдиний можливий шлях – понести покарання, якого вимагав Його моральний закон. І це Він здійснив для нас. Ось звідки ціна, яку треба було заплатити; ось звідки страждання.

Свобода для чого?

Христос заплатив викуп, щоб очистити людей від їхніх гріхів і дати їм свободу. Але свободу для чого? Очевидно, не для того, щоб далі безкарно грішити. Тому що гріх приводить до звикання, як наркотик, і робить своїми рабами тих, хто постійно і без осуду сумління здійснює його (див. Рим. 6:16-23).

Ось від чого і заради чого Христос відкупив Своїх учнів: «Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливоростей, жили помірковано та праведно і побожно в теперішнім віці і чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спасителя нашого Христа Ісуса, що Самого Себе дав за нас, щоб нас визволити від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах запопадливих» (Тит. 2:11-14).

Девід ГУДІНГ.

Джон ЛЕННОКС.

Із книги «Ключові поняття Біблії».

БОГ ПОДАСТЬ

«Бог подасть» – так кажуть, пробігаючи повз прохачів милостині. Слова про Бога, Який подасть, досить давно звучать у світі, який свідомо відвернувся від віри. Якщо людина може впоратися з усіма проблемами сама, то навіщо залишати місце Богові? Якщо суспільство нагодує своїх голодних, то навіщо подачки Бога?

«Бог подасть» – дивна, але не випадкова обмовка. Це мимовільне зізнання й сповідання віри.

Бог потрібен людям, тому що самі по собі люди один одному не потрібні. «Подасть» – слово таке ж чуже їй рідкісне, як і «Бог».

Чому я повинен комусь «давати»? Це якось явно пов'язане з Богом. Але якщо Його немає, то подавати не потрібно. На зміну подачкам прийде мораль сильних, здатних до виживання. Лише рідкісний впертий гуманіст може повторити з серйозним виразом обличчя те, що Володимир Соловйов сказав з іронічною посмішкою: «Людина походить від мавпи, тому треба любити один одного».

Якщо Бога немає, то ніхто не подасть. Добрі справи – винаток, гідні вчинки – рідкісні, слова забуваються. Життя стає безнадійним.

Ще зовсім недавно людям здавалося, що вони досягли піку гуманізму й мають право судити Бога. Але міраж «гуманізм без Бога» розсіявся, і виявилось, що люди не вірять ні собі, ні іншим. Заповідь тюремного світу «Не вір, не бійся, не проси» стала загальним принципом.

Крім Бога, нікому вірити, нема до кого звернутися. Без Бога – ні попросити, ні звинуватити, ні поскаржитися. Може, тому наше гуманне й цивілізоване суспільство вперто

звинувачує нібито відсутнього Бога за дефекти світу; за те, що наш світ не виглядає найкращим зі світів; за те, що Бог комусь чогось не дав.

Бог подасть... У цих словах – правда про людей і про Бога. Про людей – що на них марно розраховувати в час біди; що вони егоїстичні й жорстокі. Про Бога – що Він благодійний завжди й до всіх, що Йому небайдужі прохання й потреби людей.

Такими словами люди мимоволі свідчать про доброту й любов Божу, зберігаючи надію на останній притулок, на безвідмовного помічника. Бог гуманніший за людей, Він справжній гуманіст.

Бог щедрий і багатомилостивий, Він не збирає Собі, але роздає іншим. Згідно з євангельськими історіями, Ісус захоплював прості, нехитрі, ширі прохання людей до Бога. Молитву «Отче наш» можна зрозуміти і як визнання віри, і як поклоніння й ушлявлення, але також – і як молитву-прохання: дай хліба, прости гріхи, збережи від спокус і лукавого.

Ісус звертається до людяності людини, щоб розбудити приховане в ній добро: невже друг не допоможе (хоча б і в нічний час), невже батько не дасть їжі (хоча б і примхливому синові)?

Мовчання слухачів Ісусових притч свідчило про те, що люди погоджувалися з їх мораллю, але не поспішали жити за нею. У людини є поняття про благо, але сама вона вражена егоїзмом: любить тих, хто любить її, допомагає тільки своїм, позиचाє комусь лише з перспективою повернення.

На відміну від людей, Бог не залишає без відповіді жодного прохання людини. Ми можемо бути впевнені в тому, що Бог бажає добра кожній людині і дасть його в належний час.

Однак Бог може не погодитися з нашим розумінням добра. Батько не відмовить у їжі голодній дитині, але не завжди буде потурати її забаганкам і давати ласощі на перший же крик. Так і Бог – дасть Духа Святого, хоча ми просили видимого успіху й матеріального процвітання.

Проходячи повз тих, хто просить милостиню, я кілька разів давав замість грошей хліб або іншу їжу. Дуже рідко хто з прохачів був вдячний за це.

Чого ми шукаємо, чого просимо? Бог подасть те, що виявиться справжнім благом. Тільки в Нього «кожен, хто просить, – одержує» (Лк. 11:10). Тільки Його благословення «збагачує, і смутку воно не приносить» (Пр. 10:22).

І все ж у словах «Бог подасть» головним словом треба вважати не «подасть», а «Бог». Нам потрібно не тільки те, що просимо, скільки Він Сам. Якщо наш світ повернеться до Бога, милостиню не потрібно буде давати, бо її ніхто не проситиме.

Михайло ЧЕРЕНКОВ.

Всеукраїнська Рада Церков засудила терор проти християн на Шрі-Ланці та в Нігерії

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликає всіх релігійних діячів світу засудити проповідь релігійної ворожнечі або намагання виправдати злочини почуттями релігійної зверхності, а також докласти зусилля для розвитку свободи віросповідання як єдиної можливості мирного співіснування віруючих різних релігій.

На цьому наголосила ВРЦіРО у Заяві, оприлюдненій у зв'язку з терористичними актами на Шрі-Ланці, а також у Нігерії, повідомляє Інститут релігійної свободи.

ЗАЯВА

Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій щодо переслідування християн та неприпустимості релігійної ворожнечі

З болем і співчуттям Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій сприйняла нову трагічну звістку про переслідування християн за їхню віру. Цими днями серія терористичних актів забрала життя 290 людей, і ще більше були травмовані внаслідок вибухів на Шрі-Ланці, у тому числі, що особливо обурює, – у церковних храмах під час молитви.

Крім цього, за останній місяць число загиблих християн у Нігерії внаслідок нападу бойовиків, осліплених релігійною ворожнечею, зросла до 120 осіб. За деякими даними, тільки протягом 2018 року у Нігерії було вбито тисячі християн.

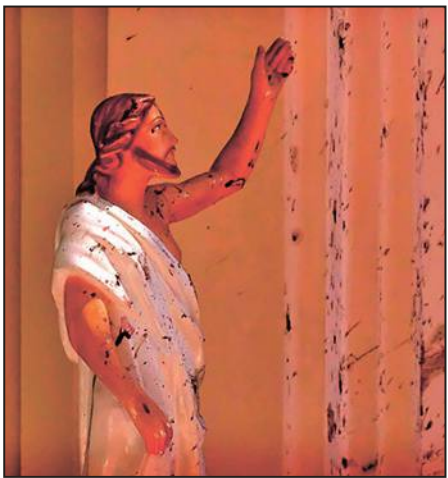
Ми, релігійні діячі України різних конфесій – християни, юдеї та мусульмани, не можемо мовчки спостерігати за тим, як релігія замість джерела любові та миру, чим вона

є насправді, цинічно використовується за для виправдання нелюдських актів терору.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликає всіх релігійних діячів світу засудити проповідь релігійної ворожнечі або намагання виправдати злочини почуттями релігійної зверхності, а також докласти зусилля для розвитку свободи віросповідання як єдиної можливості мирного співіснування віруючих різних релігій.

Релігійні діячі України знов наголошують на неприпустимості будь-яких актів насилля на ґрунті релігійної ненависті чи з інших мотивів, в якому б місці і під якими б гаслами вони не вчинялися, про що ми заявляли раніше в цьогорічному зверненні щодо подібних трагічних подій у Новій Зеландії.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій висловлює співчуття всім рідним жертв трагедій в Шрі-Ланці та в Нігерії, висловлює свою підтримку атакованим релігійним спільнотам і віруючим, закликаючи їх не мстити, а й надалі підносити свої молитви за мир, прощення, порозуміння, наведення кривдників на шлях любові.

ВІРУЮ

ЧЕРЕЗ УСПІХ І БІЛЬ

Ночі тієї рибалки не вловили нічого. Жодної риби, жодної – як на сміх. Такі ночі трапляються не тільки в рибалок. Домогосподарки, міністри, будівельники, академіки, президенти, священики – не перелічити всіх, хто хоча б раз у житті не переживав таке.

Ночі провальних невдач тягнуться інколи багато днів і місяців, ба навіть роки. Проте якою б довгою не була ніч, який би морок не осідав на серце й душу, все одно прийде ранок.

Після багатьох років ув'язнення Йосипа, після 430 років полону в Єгипті, після 70 років вавилонського (радянського) полону, після жажливого багатоденного шторму в Адріатичному морі апостола Павла, після тяжких доріг, страждань, болю, хвороб, неволі все одно прийде світанок нового дня, тому що «не завжди буде морок там, де він тепер» (Іс. 8:23).

... Рибалок було семеро, риби – жодної. Утома давалася взнаки, а ще хотілося їсти – вода, свіже повітря, безсонна ніч робили своє. Але настав ранок – і човен з голодними чоловіками вже брав курс до берега, на якому хтось із самого досвітку запалив багаття.

– Чи є у вас якась їжа? – гукав незнайомець із берега.

– Немає, – одногослодно відповіли рибалки, стомленими руками згрібаючи мокрий невід на корму човна.

Незнайомець помовчав, а потім знову озвався:

– Закиньте сіті праворуч човна – і впіймаєте.

Рибалки перезирнулися – пора для ловлі минула, але голос був такий спокійний, такий прихильний, що один із тих, що був на кормі човна, широко усміхнувся до друзів-рибалок. Ще б пак – сходило сонце, скоро відпочинок, кидали невід цілу ніч, то кинемо ще раз – востаннє.

Жорсткі мотузки вкотре холодними гадюками сповзали у воду.

Поволі кермували до берега, підіймаючи снасті на поверхню.

«Ех, мабуть, не варто було закидати невід. Схоже, за камінь зачепилися», – думав Петро, дивлячись як натягуються мотузки, що стали з'являтися з-під води.

Раптом велика рибина стрімко вилетіла з води у місці, де мав з'явитися невід. А потім ще одна, а ближче до поверхні води – темні спini великих риб, що безпорадно металася перед неводом.

– О-о-о! – вигук здивування пролунав майже хором, і вмить зникла втома, а руки стали професійно вибирати на поверхню линви, що тремтіли й пружинилися від безлічі сріблястих великих рибин

– Петре, Петре, – голос Івана тремтів, як мотузка невода. Широко відкриті очі дивилися не на невід і збурену рибою поверхню води, а далі – на берег, на незнайомця, який привітно помахав рукою. – Петре, це ж Господь! – хрипко видихнув Іван. – Це Ісус! О, Господи, я впізнаю Тебе...

Та Петро вже не чув. Стомлені за ніч руки пружно розсікали воду на зустріч широкій усмішці Учителя...

Насправді все могло бути трохи інакше, але істиною залишається те, що голос Христа не був пізнаний. Переповнений рибою невід після ночі безплідної праці зробив очі апостолів зрячими. Іван зрозумів, Хто на березі.

І ми хочемо пізнавати через «повний невід» – через видимий матеріальний успіх. Ми живемо в час засилля чергового «ізму». Канули в історію колективізм, соціалізм, комунізм, атеїзм... На зміну їм прийшли капіталізм, націоналізм (у гіршому значенні цього слова), гедонізм і особливо небезпечний, майже всесильний монстр на ім'я «матеріальний успіх».

Там, де ідеологія марксизму-ленінізму-атеїзму дала збій і не зуміла пройти, матеріалізм вивенено

торує дорогу, заходячи в президентські резиденції, доми простих людей, до церков і храмів без зазначення конфесій. Матеріалізм – поліконфесійний «бог», який має адептів на всіх континентах світу, пристосовуючись під всі віросповідні практики та принципи.

«Це Господь!» – вигукує апостол Іван, дивлячись на повний невід. Це Господь – коли мій дім як повна чаша. Це Господь – коли повний гаманець. Це Господь – коли дім молитви переповнений. Це Господь – коли я повний енергії і здоров'я. Це Він – коли без грошей розпочали будівництво дому молитви, а через два роки – посвячення! Це Він, я Його впізнаю, бо тільки Всемогутній може зробити так!..

Заперечувати, що всі наші матеріальні (і духовні) блага ми отримали від Отця Небесного, немає змісту. «Усе, що потрібне для життя та поборжності, подала нам Його Божя сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою» (2 Петр. 1:3).

Не особливе знання агрономії, не новітні технології й добрива допомогли Ісаку зібрати нечуваний урожай – один до ста. Мішок посіяного ячменю приніс йому сто мішків. Причиною було особливе покровительство Боже: «Так благословив Його Господь...» (1М. 26:12).

Мабуть, це природно для віруючої людини – пізнавати свого Господа у видимих ознаках матеріального благополуччя й бути вдячним йому. Проте є серйозна небезпека, коли матеріальні блага стають мірилом особливої Божої прихильності до того, хто володіє ними. Так народилися новітні теорії «процвітання та успіху».

Пізнавати Бога через успіх, сприятливий збіг обставин, через «повний невід» матеріального добробуту – це початковий курс у духовній школі слідування за Христом.

Та є вища сходинка в богопізнанні. Суть її – навчитися пізнавати Бога в проблемах, скорботі, переживаннях, бідах, хворобах, безгрошів'ї... Перелік неприємних ситуацій можна продовжувати. Ми стикаємося з ними ледь не щодня, проте не завжди маємо здатність усвідомити: це від Нього! Пророк Ісаїя у складний для Ізраїлю час стверджує: «І я буду чекати Господа, що ховає лице Своє від Якового дому, і буду надіятися на Нього» (Іс. 8:17).

Надіятися на Господа, коли успіх, коли «увесь світ іде за Ним», – просто й не потребує духовних потуг. Проте надіятися й пізнавати Бога, коли небосхил «успіху» закрили хмари; коли невід порожній; коли вісник за вісником біжить із недоброю новиною; надіятися на Учителя, Якому зв'язують руки, плюють в лице, б'ють палицями... – це вияв високої духовної зрілості й сили християнина.

Ось що каже пророк Єремія: «Я той муж, який бачив біду від жезла Його гніву, Він провадив мене й допровадив до темряви, а не до світла... Він виснажив тіло моє й мою шкіру, мої кістки строцив... Натягнув Свого лука й поставив мене, наче ціль для стріли, пустив стріли до нирок моїх зі Свого сагайдака... Наситив мене гіркотою... І стер мені зуби жорствою, до попелу кинув мене...» (Плач Єремії 3). І при цьому всьому пророк заявляє: «Оце я нагадую серцеві своєму, тому то я маю надію: «Це милість Господня...» Господь це мій уділ, я надію на Нього складаю!».

А ви змогли б у таких ситуаціях життя сказати: «Це Бог! Я не маю жодного сумніву. Я впізнав Його руку в складних обставинах свого життя, а тому не падаю у відчай, бо твердо переконаний – «тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

Микола СИНЮК.

Знову за вікном радісне хлюпотіння весняних калюж та дожджане сонце. Знову після зимового сну набрякають бруньки на вербі. Вона зараз особлива: звисає над заметами, утверджуючи життя, цвіте, незважаючи на північні вітри й сильні морози. Холоднеча їй не страшна. Настав час цвісти – вона цвіте!

Віру привезли до лікарні з багатьма опіками, підключили до апаратів, поставили крапельницю, змінюючи пляшечки, й залишили наодинці з болем, який розбігався по всіх клітиночках, потім стиснувся грудкою в животі, різнував по ногах, занув у суглобах, кістках, горлі і знову серпантинком розсипався.

– Не живець, – почувла вона посеред темряви, в яку провалилася, зомлівши.

Тепер вона бігла в цьому позачасовому забутті довгим коридором за лікарем, якого ніяк не могла наздогнати, і все гукала йому вслід.

– Зачекайте, лікарю, поясніть свої слова.

Можливо, ще є надія на життя, лікарю?

Той нічого не відповідав, не озирався, і коридор, як навмисне, не закінчувався. Віра почала задихатися, в боці закололо від вимушеної пробіжки, але зупинитися не могла, боялася померти при зупинці.

Вмирати Віра не хотіла, страшно помирати, навіть у нестямі вона це чітко розуміла, тому, закусивши губи, далі бігла за лікарем.

– Зупиніться ви нарешті, – волила Віра. – Будьте милосердним!

– На вигляд – безпритульна. Звідки такі слова знаєш? – не озиралася і не зупиняючись запитав лікар.

Безпритульна зраділа і такій відповіді.

– У безпритульних також душа є, а зовнішність оманлива. Я, наприклад, юрфак університету закінчила.

Лікар різко зупинився, але повертатися до пацієнтки не поспішав.

– Живі перекази, та...

– Віри їм не ймеш? – закінчила фразу Віра й мало не врізалася в об'єкт свого переслідування.

ВІРА ДЛЯ ВІРИ

Пауза повисла у повітрі. Але безпритульна настільки була рада зупинці й короткому діалогові, що вирішила все випалити, доки слухають:

– Життя склалося не так, як мріялося, визнаю. Але це не привід ставити на мені хрест. Я своїм життям нікому не заважаю, живу, як можу. А ви зобов'язані мені допомогти, ви кляту давали цьому, як його, Гіпократу!

– Живеш? Ти впевнена? – лікар обернувся.

Віра захолола від жаху. Перед нею у білому халаті й ковпаку стояла... смерть.

– Зачекай-но, – безпритульна позадкувала, доки її не зупинила стіна. – Я й не жила зовсім, мені лише 30, мені рано помирати.

– Рано? А навіщо ж ти за мною все своє життя біжиш?

– Я не все життя, я лише зараз, і то лише тому, що сприйняла тебе за лікаря.

– А я і є лікар, лікую від життєвих хвороб. Ходімо зі мною. – Магнетичний голос ніби гіпнолізував, і не було сили йому опиратися.

– Нас чекає тихе місце забуття, де не буде болю, не треба думати, де переночувати, не потрібно піклуватися про їжу й одяг, боятися ворогів і чекати зради друзів. Там нічого не буде. Ти у школі це проходила і свято у це вірила. Давай руку, ходімо, час.

Віра слухняно подала руку, холод пробіг тілом і жах охопив усе її єство від дотику смерті...

– Брешиш, ти не лікар, ти згубник! – заволила вона. – А я буду, буду жити. Тобі назло буду.

Увесь медперсонал реанімаційного відділу в лічені секунди зібрався біля її ліжка. Одні тримали Віру, намагаючись заспокоїти її, інші набирали ліки у шприци, натискали кнопки на приладах.

– Це ж треба – прийшла до тями, – дивувався досвідчений реаніматолог. – Місяць в комі, з такими опіками – і отямилася.

Віру переводили з реанімації не поспішали, опікова хвороба підступна, тому апарати завжди повинні бути наготові. Лікували довго, у спеціальних ваннах відмочували

бинти, що зрослися з гниючим тілом, біль пригнічували сильними препаратами.

Вона дивилася у вікно і все думала про той жахливий вечір, коли звичайна пиятика закінчилася пожежею, коли витверезилася за секунду, побачивши на собі полум'я. Розмова зі смертю не виходила у неї з голови. Вона чітко розуміла: сама б ніколи не вирвалася з міцних рук смерті. Хтось допоміг. Його називають Богом і Вищим розумом, та й взагалі, люди різне кажуть, і як серед такої кількості думок відшукати істину?

Віра пригадала, як у дитинстві бабуся їй говорила: «Виростеш, будеш освіченою та розумною, але про душу в книгах не прочитаєш. Є лише одна книга, в якій істина записана про душу, про життя, про Любов. Називається ця мудра книга...» – ось тут пам'ять почала підводити.

– Як же вона називається? – шепотіла жінка.

– Що це ти, люба, собі під ніс бурмочеш? – старенька санітарка поправила подушку. – Тобі спокій потрібний.

– Ні, тільки не спокій, – розхвилювалася

Віра. – А може, ви мені допоможете?

– Якщо зможу, допоможу, чом не допомогти? – санітарка добродушно усміхнулася.

– Розумієте, мені бабуся говорила про якусь книгу, в якій написано правду про людську душу й правильне життя. Але я ніяк не можу пригадати її назви.

– Назва проста: Біблія.

– Точно! – Віра уперше усміхнулася. – Ви не підкажете, де її можна знайти?

– У мене є, – санітарка усміхнулася у відповідь. – Принесу тобі завтра, читай на здоров'я. Від цієї книги здоров'я додається і душі, і тілу.

Віра читала жадібно, ніби боялася, що не встигне і пропустить щось важливе, дуже необхідне для неї. Про гріх, про Бога, про Його любов до людства, про допомогу згори, про молитву. У голові народжувалися запитання, у книзі знаходила відповіді. Потім висновок прийшов сам.

– Якщо виберусь, – сказала вона собі, – Бог подарує мені нове життя, не таке, як було раніше, коли я за смертю бігала і Господа випробовувала, а таке, яке до вічного життя направлятиме і Бога тішитиме.

Віра глянула в вікно, а там верба бруньки розпускає...

Олена ШИЛІЖАНСЬКА.

БОГ МЕНЕ НЕ ЗАЛИШИТЬ

Кажуть, що кожен до Бога йде своїм шляхом. Я прийшов до Нього у в'язниці. Хоча міг прийти і не через тюрму, якби зрозумів раніше, що Бог бажає мене, грішного, спасти. На жаль, на той момент я був духовно сліпим і бачив у житті тільки «вдалі» і «невдалі» моменти.

2000 року органи опіки забрали мене від родини і помістили в соціально-реабілітаційний центр. Батькові дали час виправитися. У центр приходили віруючі люди, роздавали Новий Заповіт, розповідали про Бога, давали подарунки, та я залишався глухий, хоча завжди з задоволенням ходив на їхні зустрічі і слухав проповіді. Було навіть цікаво. Потім мене відправили в дитячий будинок, за 600 кілометрів від мого міста. У дитбудинку я прожив до 2004 року, а потім втік, щоб повернутися додому.

І ось ми з другом (нам було по 14 років) ішли три дні, вночі спали в кущах, їли хліб, який прихопили з собою з дитбудинку. Був серпень, стояла 30-градусна спека, попутні машини не зупинялися, сил не було, дуже хотілося їсти, пити і спати, словом, біда! І в якийсь момент я ні з того ні з сього почав благодати: «Господи! Якщо Ти є, то пошли якусь машину,

щоб нас хоча трохи підвезли». Тільки-но я промовив ці слова, як почув шум машини, що наближалася. Я підняв руку і при цьому навіть не подивився назад. Машина зупинилася. Водій довів нас прямо до під'їзду будинку моєї бабусі, а по дорозі напоїв і нагодував. Я й зараз усе пам'ятаю, ніби це сталося вчора, хоча відтоді минули роки. Тоді ж, тільки-но ми дісталися до місця, я забув про Бога.

До 2007 року жив у бабусі. Крав. Мене ввіймали і посадили в колонію для малолітніх. У 2009 році я звільнився. На волі став жити з православною християнкою. Кожні вихідні вона ходила до церкви і мене намагалася вмовити, але мені було ніколи, я з головою поринув у справи і турботи.

Одного разу взяв у товариша машину і поїхав вирішувати свої «справи»

у село за чотири кілометри від міста. Коли закінчив, відзначив це діло і на радощах, п'яний, поїхав у місто. І заснув за кермом на швидкості 100-120 км/год. Некеровану машину занесло, вона перекидалася на дорозі метрів 70. Усі подробиці я дізнався від співробітників ДАІ. Найцікавіше, що коли до місця аварії приїхали служби, з машини, а точніше, зі шматка заліза, на який перетворилася машина, мене не поспішали витягати, оскільки вважали, що там труп. Слава Богові, що я в машині був сам і не зачепив зустрічні машини. Хтось із рятувальників здогадався помацати мій пульс. Виявилося, що я живий! Мене витягли з машини і на вертольоті відправили в госпіталь, бо лікарі побоювалися, що машиною не довезуть. У лікарні медики оперативно провели всі необхідні

обстеження і були вкрай здивовані, що в результаті такої страшної аварії у мене були лише переломи великого пальця правої ноги і мізинця правої руки, струс головного мозку середнього ступеня і зовсім незначна подряпина на голові (навіть не зашивали!). І все! Коли я прийшов до тям, лікар сказав: «Піди до церкви і постав свічку». А поліцейський додав: «Ти не в сорочці народився, а в бронезилеті».

Я всього два тижні пролежав у лікарні. У всіх, хто бачив машину після аварії (а її привезли на подвір'я друга), було одне запитання: скільки трупів? Коли ж я говорив, що в машині я був сам і залишився живий, мало хто вірив, а ті, хто вірив, твердили одне й те ж: тебе врятував Бог! Та мені більше подобалися слова про бронезилет. З дівчиною після аварії я розлучився.

Після цього почав красти машини. Мене ввіймали й посадили на п'ять років у колонію загального режиму в червні 2010 року. Мав вийти в червні 2015 року. Два роки тривав суд, і в колонію я потрапив у 2012 році. Режим не порушував, але через 29 днів убив засудженого, про що тепер дуже шкодую і каюся. Можна було все витерпіти і знести, але амбіції і гордіня взяли гору. З колонії мене вивезли в СІЗО, начальника колонії звільнили, саму ж колонію розформували, а мою справу вів слідчий комітет. Слідчому я все, нічого не приховуючи, розповів. Під слідством просидів рік. Мені дали 18

років суворого режиму, з них перші п'ять років – «критої тюрми».

У СІЗО, вже не пам'ятаю, як, мені до рук потрапив Новий Заповіт, з ним я й поїхав по етапу. Сидів в «одиначці», чекав етапу на в'язницю і згадав Бога! Просив Його, щоб мене посадили в нормальну камеру. І потрапив у таку камеру. У ній просидів 11 місяців. Потім до нас заїхав один «блатний елемент». А я боявся повторення подій минулого і попросив, щоб мене перевели в одиночку.

Тоді оперативники покликали віруючого, Андрія, і той привів мене до Бога, я покаявся і прийняв хрещення. Потім знайшов адресу сестри засудженого, якого я вбив, написав їй листа, в якому просив прощення. Не знаю, пробачила вона чи ні, але Бог бачить, що я дійсно дуже про це шкодую, і справа зовсім не в терміні, який мені дали. Сьогодні я розумію, що міг усього цього уникнути. Адже обдурити можна кого завгодно, тільки не Бога!

Тепер разом з братами в Ісусі Христі я розповідаю іншим арештантам про Бога, роздаю християнську літературу.

На волі в мене росте син, він народився, коли я вже сидів. Його мама мені не пише. Я молюся за них і її не засуджую, бо розумію, що я сам у всьому винний. Попереду – невідомість, але я вчуся всі турботи покладати на Бога і вірю, що Він мене не залишить.

Микола МЕЗЕНОВ.

Велика сила «ДВУ» Я ХОЧУ МАТИ РАДІСТЬ...

Перекладач Біблії Лі Брамлет був переконаний, що Бог залишив Свої сліди в культурі народу гді в Камеруні. Та от тільки де? Він шукав довго й ретельно, але нічого не міг знайти. Де ж знайти слід Бога в історії або побуті племені гді? Який вказівний знак «поставив» Бог для цих людей, за яким вони могли б дізнатися, що Богові до них не байдуже?

Ось одного разу вночі Лі наснився сон, в якому Бог дав йому довгоочікувану підказку: «Подивися, як на мові гді звучить слово «любити». Лі та його дружина Таммі вже знали, що дієслова в мові гді завжди закінчуються на одну з трьох голосних. Майже для кожного дієслова вони знайшли форми із закінченнями на -і, -а, -у. Але дієслово «любити» вживалося тільки з закінченнями -і та -а: «дві» та «два». Чому ж у цього слова немає закінчення -у?

Працюючи над перекладом Святого Писання на мову гді, Лі запитав своїх перекладачів, шанованих людей племені:

– Чи можете ви любов до дружини висловити дієсловом «любити», але з закінченням -і (тобто сказати, що ви любите свою дружину за допомогою дієслова «дві»)?

– Так! Любити («дві») означало б, що дружина була кохана, але тепер любов скінчилася.

– Чи можна любов до дружини висловити дієсловом «два»?

І на це запитання вони відповіли ствердно. Цей різновид любові залежить від жінки. Поки вона вірна своєму чоловікові й старанно піклується про нього, він буде її любити, тобто «два».

– А чи можна любов до дружини висловити дієсловом, яке закінчується на -у – тобто сказати «дву»?

У відповідь перекладачі дружно розсміялися.

– Ні, ніколи! – пояснили вони. – Сказати це ми не змогли б ніколи. Хто говорить таке, той повинен продовжувати любити свою дружину, незалежно від її поведінки. Навіть якщо вона не носить воду й не готує їжу. Навіть якщо зраджує чоловіка, він усе одно мав би любити її, як раніше. Ні, ми ніколи б не змогли висловити свою любов словом «дву». Це просто неможливо!

Лі сидів деякий час, розмірковуючи про вірш з Євангелія від Івана 3:16. Потім запитав:

– Можливо, Бог любить людей любов'ю, яку можна виразити дієсловом «дву»?

На кілька хвилин запанувала тиша. Потім очі старійшин наповнилися сльозами. Нарешті вони відказали:

– Ви навіть уявити собі не можете, що б це означало! Це означало б, що Бог любив нас завжди, впродовж багатьох тисячоліть, навіть тоді, коли ми відкидали Його велику любов. Він мав би нас любити, навіть якби ми були найжахливішими грішниками у світі!

Одна-єдина голосна перетворює фразу: «Я люблю тебе, тому що ти такий, який ти є, і тому що ти робиш те, що робиш» на фразу: «Я люблю тебе, тому що Я такий. Люблю, тому що Я так хочу».

Історію Своєї безумовної любові Бог уклав у мову племені гді. З прадавніх часів це коротке слово «любити» у формі «дву» існувало в їх мові, але ніхто не користувався ним, хоча кожен розумів його значення. Коли врешті-решт це слово було вимовлене, захиталися підвалини язичницької віри цього племені. Через короткий час число послідовників Ісуса Христа в цьому племені в Камеруні зросло від кількох сотень до багатьох тисяч.

2012 року був виданий Новий Заповіт мовою гді. Тепер 29 тисяч гді можуть висловлювати свою любов рідною мовою такими біблійними віршами, як: «Чоловіки, любіть (дву) своїх дружин, як Христос полюбив (дву) Церкву...» (Еф. 5:25).

Боб КРЕЗОН. Переклад Михайла БУРЧАКА.

Обідня перерва тривала зазвичай 30 хвилин. Часто в магазині цей час навіть не вважали перервою, адже покупцям важко пояснити, що продавець – людина, яка не може працювати десять годин на самій лише каві. Тільки-но потік людей ущував, кожен вибирався на кухню, де можна було більш-менш спокійно перекусити й хоч трохи відволіктися від розмов про якість тканини, розміри, фасони й нові моделі.

Підійшовши до дверей кухні, Аліса почула розмову своїх колег, але не зважилася їх турбувати... – ... Як тобі вдається триматися? – запитала Лілія свою колегу Христіну.

– Навіть не знаю, що відповісти. Навряд чи можна сказати, що мені вдається якось із чим впоратися. Усе, що я роблю, – то це прошу Бога заповнити порожнечу, яка утворилася, коли мами не стало.

– А ти часто про неї думаєш?

– Про маму неможливо не думати. Мама носила мене дев'ять місяців під серцем. Вона зеленкою замазувала рани на моїх ліктях і колінах. Вона читала мені мою першу Біблію й молилася зі мною, коли я зрозуміла, що хочу, щоб Ісус жив у моєму серці. Мама відвела мене в перший клас, працювала на трьох роботах, щоб поставити на ноги й дати освіту, віддавала всю зарплату до копійки, щоб перший рік у інституті я присвятила навчанню і не

переймалася роботою... Мама не спала кілька ночей поспіль, коли готувала гостину на моє весілля. Вона молилася за мене, коли я робила дурниці, і завжди була маячком, який спрямовував мій погляд на Бога, на Його любов до мене, на Його жертву за мене та Його безмежне терпіння.

І мені приємно говорити про неї. Якби я хоч наполовину була схожа на неї, якби хоч на чверть навчилася бути слухняною Богові, як вона... – Ти ж знаєш, я не вірю в Бога, – зніяковіла Лілія.

– Я навряд чи зможу щось тобі довести. Я просто завжди знала, що Він є, що Він любить мене й піклується про мене. Іноді я сумнівалася, як і будь-яка інша людина. Та коли я починаю сумніватися, я відразу дивлюся на небо. Я не вірю у випадковість, у те, що всесвіт виник із порожнечі або вибуху. А при погляді на небо я завжди згадую, що, окрім Ісуса, мене там

чекає найрідніша людина. І ніщо не може відібрати в мене цю радість. Я б так хотіла, щоб усі жили з цією радістю. Саме вона заповнює мою порожнечу.

– Ти пояснюєш стільки, як тебе навчили в дитинстві. Ти переносиш чужі знання на свій досвід і приймаєш чужі погляди за свої. Я вірю, що є вищий розум, але не думаю, що це Бог.

– Знаєш, на першому курсі ми дуже детально вивчали різні течії в філософії. Я настільки захопилася ними, що не помітила, як моя віра похитнулася і всередині стало порожньо. Мені важко було заново навчитися вірити в Бога і довіряти Йому. Але це найкраще з усього, що зі мною коли-небудь сталося. Немає нічого більш надійного й прекрасного, ніж знати, що Небесний Отець із любов'ю тримає тебе у Своїх руках. Я вірю, що ти знайдеш Його, якщо тільки шукатимеш всім серцем.

– Дякую, але не думаю, що це станеться, – відповіла Лілія.

Дівчата повернулися на свої робочі місця. Аліса втратила спокій. За кілька днів вона таки наважилася зателефонувати до Христини.

– Я не по роботі, я тільки хотіла дізнатися... Навіть не знаю, як сказати... Я б хотіла піти з тобою до церкви. Можна цієї неділі?

– Звичайно! У нас цієї неділі особливе служіння: дитячий хор підготував виступ і навіть цілу програму. Сподіваюся, тобі сподобається.

– Христіно, в мене стільки запитань... Але головне – я хочу мати ту радість, про яку ти розповідала Лілі. Вибач, я почула вашу розмову. І зрозуміла нарешті, чого в моєму житті не вистачає

Недільне зібрання було дійсно особливим. Особливим, бо Аліса познайомилася з Тим, Хто дарує Своїм дітям спасіння й безмежну радість і Кого прославляють вуста дітей та дорослих навіть у найвіддаленіших куточках землі.

ВІРЮЮ

СТРАХ БОЖИЙ

Немає на землі людей, які б не відчували страху. Але єдиний конструктивний страх – той, що до вподоби Богові. У Біблії сказано: «Страх Господа чистий, він навіки стоїть» (Пс. 18:10). І ще: «Нехай серце твоє не завидує грішним, і повсякчас пильнуй тільки страху Господнього» (Прип. 23:17).

Страх Господній – дуже важлива риса кожного християнина. Писання свідчить, що й Христос мав цей страх. У Книзі пророка Ісаї сказано: «І вийде Пагінчик із пня Есеевого, і Галузка дасть плід із коріння його. І спочине на Нім Дух Господній, дух мудрости й розуму, дух поради й лицарства, дух пізнання та страху Господнього. Його уподобання в страху Господньому, і Він не на погляд очей Своїх буде судити, і не на послух ушей Своїх буде рішати» (Іс. 11:1-3).

Не Божий страх

Буває природний, людський страх. Проте цей страх не має нічого спільного з Божим страхом. Природний страх допомагає уникати небезпечних ситуацій.

Ще один страх – страх смерті. Цей страх тримає людей у рабстві, підриває життєві сили та здоров'я. Проте Бог не хоче, щоб ми жили в страху. Іван Богослов пише: «Страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку» (1 Ів. 4:18).

Наш Бог – це досконала любов. І, щоб позбутися страху смерті, треба довіритися Христові, а Він – Воскресіння й Життя.

Може бути і протиприродний, нав'язаний ззовні демонським світом страх. Цей страх веде людину до поклоніння не Богу, а тому, що її лякає. І цей страх теж потрібно віддавати під контроль Богів.

Християни не повинні перебувати в узах демонського страху. Апостол Іван підбадьорює нас: «Ви від Бога, дітки, і ви перемогли їх, більший бо Той, Хто в вас, аніж той, хто в світі» (Ів. 4:4).

Ще один вид страху – релігійний страх. Пророк Ісаї писав: «... народ цей устами своїми наближується, і губами своїми шанує Мене, але серце своє віддалив він від Мене, а страх їхній до Мене заучена заповідь людська...» (Іс. 29:13).

Тобто люди боялися порушити заповіді людей, тому йшли до синагоги, слухали своїх релігійних наставників, і для них важливішим було підкоритися людям, ніж Богам.

Згодом Христос процитував ці

слова пророка Ісаї, звертаючись до релігійних вождів свого часу (див. Мт. 15:7). Він назвав цих людей лицемірами, бо саме такими і робить людей релігійний страх.

Четвертий вид страху стосується наших хвилювань про те, що про нас подумують люди. Про цей страх сказано так: «Страх перед людиною пастку дає, хто ж надію складає на Господа, буде безпечний» (Прип. 29:25). Тому нам дуже важливо берегти своє серце в страху Господньому й надії на Нього.

Божий страх

Страх Божий – незвичайний страх, бо він тісно пов'язаний із любов'ю. Це контрольований вибір людини жити згідно з волею Божою. Словосполучення «страх Господній» – синонімі до таких понять, як «благоговіння», «пошана», «повага», «покір».

Страх Господній – це наше відкрите серце до Господа, готовність підкоритися Йому в усьому. Таким людям Бог відкриває розум для розуміння Писання.

У будь-якій життєвій ситуації страх Господній дає здатність правильно реагувати на те, що відбувається.

Як набути Божий страх?

Рішення за нами. Страх Господній не з'явиться в нас, поки ми самі не оберемо його.

«Ходіть, діти, послухайте мене,

страху Господнього я вас навчу! Хто та людина, що хоче життя, що любить дні довгі, щоб бачити добро? Свого язика бережи від лихого, а уста свої від говорення підступу. Відступися від злого і добре чини, миру шукай і женися за ним! Очі Господні на праведних, уші ж Його на їхній зойк, Господнє лице на злочинців, щоб винищити їхню пам'ять з землі» (Пс. 33:12-17).

І ще: «Не будь мудрий у власних очах, бійся Господа та ухилийся від злого!» (Пр. 3:7).

Ми повинні не просто обрати Господній страх, не просто визнати Духа Святого Своім Учителем і Провідником, а повністю віддатися в Божі руки і, як і Христос, говорити: «Не моя, а Твоя воля хай буде!».

Що дає страх Господній?

Господь обіцяє особисто навчати тих, хто боїться Його: «Хто той чоловік, що боїться він Господа? Він

наставить його на дорогу, котру має вибрати: душа його житиме в щасті, і насіння його впаде на землю! Приязнь Господня до тих, хто боїться Його, і Свій заповіт Він звістить їм» (Пс. 24:12-14).

І ще: «Страх Господній примножує днів, а роки безбожних скоротяться» (Прип. 10:27); «У Господньому страху сильна надія, і Він пристановище дітям Своїм. Страх Господній криниця життя, щоб віддалятися від пасток смерті» (Прип. 14:26-27); «Страх Господній веде до життя, і хто його має, той ситим ноче, і зло не досягне його» (Прип. 19:23); «Заплата покори і страху Господнього – це багатство, і слава, й життя» (Прип. 22:4).

Це лише невелика частина Божих обітниць для тих, хто боїться Його. То неже не варто впокоритися перед Ним і бути Його вірним та слухняним учнем?

Федір ВЕЛИЧКО.

Пастка диявола

Хоча християнство в Україні існує вже більше тисячі років, елементи язичництва залишили своє глибоке коріння. Диявол – не якась казкова істота чи міф, він реальний. Його завдання – погубити душу людини, віддалити її від Бога, засіяти в людських серцях зло, ненависть, страх, невіру і розбрат. Він ненавидить людей, прикидаючись їм приятелем.

Саме тому він використовує різні методи, щоб перешкодити людям вірити в Ісуса Христа. Біблія називає його батьком брехні.

На жаль, люди нині дуже мало знають про свого Творця і Спасителя. Сучасні християни не читають Святого Письма. Вони не лише не знають істину, але й не хочуть її знати. Господа Бога ставлять на другий план. Він їх не цікавить.

А щоб вірити в Бога, треба Його знати. Нерідко пересічній людині дуже важко відрізнити правду від брехні. На наших теренах по містах та селах разом з християнством практикується практична магія, і християни, звертаючись до мольфарів, ворожок, цілителів, екстрасенсів, біоенергетиків, не тільки шкодять власній душі, але й отруюють душі інших людей, своїх власних дітей, для яких хочуть здоров'я, доброго заміжжя чи успіху в підприємницькій діяльності тощо.

Особливо поширені такі магичні обряди, як зливання воску, зливання олива, викатування яйця, спалювання рожі, зливання вроків, обкурювання, різні пороблення, відроблення чи порчі, ставлення свічок у храмах чи каплицях із злими намірами, з метою помсти і бажання смерті і багато інших ритуалів та обрядів, які не мають нічого

спільного з християнськими обрядами чи практиками.

Такі цілителі завжди кажуть, що то Бог дав їм такий дар, що вони мають благословення священика і роблять безкоштовно добро людям, на деякий час «привертають здоров'я», а насправді забирають душу і віддають її в жертву дияволу в подяку за поміч.

Люди готові повірити всім і всьому, тільки не Богам. Джерело всякої магії – диявол. «Нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене. Не робитимеш собі ніякого тесаного кумира, ані подобини того, що вгорі, на небі, ні того, що внизу, на землі, ні того, що попід землею, в водах. Не падатимеш перед ними ниць і не служитимеш їм, бо Я Господь твій, Бог ревнивий, що караю беззаконня батьків на дітях до третього й четвертого покоління тих, хто ненавидить мене, і творю милосердя до тисячного покоління тим, хто люблять мене і беруть заповіді мої» (Вих. 20:3-6. Див. також: Повт. Зак. 32:16-19; Об. 21:8).

Елементи магії ховаються також у методах альтернативної медицини: гомеопатії, акупунктурі, гіпнозі, іридіодіагностиці, магнетизмі, рейках тощо.

Часто ворожки, чаклунки, провидиці у своїй практиці використовують образки, хрестики, свічки, тобто прикриваються

Богом і тим самим притягують наївних, нещасних людей. Більшість таких «цілителів» заявляють, що вони лікують саме молитвою, і навіть скеровують своїх пацієнтів до церкви, до сповіді. І в людей цим викликають довіру.

Св. Єфрем Сирін сказав, що краще залишитися хворим, ніж для звільнення від хвороби впасти в нечестя, удатися до замовлянь. Бо демон якщо і «вилікує», більше нашкодить, ніж принесе користі. Принесе тимчасову користь тілу, яке через деякий час все одно вмере і згниє, а нашкодить безсмертній душі.

Отже, не дозволяйте дияволу обманути себе, не ходіть до ворожок, не робіть собі шкоди, бо все одно ніякої допомоги ви не отримаєте, лише нашкодите собі і своїм дітям, стягаючи на себе і свою сім'ю духовне прокляття. Ці слуги диявола рекламують себе в газетах, по телебаченні, радіо, нібито хочуть допомогти людям, але не будуть наївними.

Ісус – наша допомога

Єдине спасіння для нас – Ісус Христос. Він дарує правдивий мир і благословення. Тільки Ісус – найкращий Лікар душі і тіла, Йому відкривмо свої серця і дома, бо лише Він може нам допомогти.

У житті трапляються великі проблеми і труднощі. Через це люди часто падають духом, не знають, де шукати допомоги, і в результаті шукають там, де її нема і бути не може. Минають Бога, минають Церкву, правдивих священиків, а звертаються за допомогою до диявола, до гороскопів, ворожок, чаклунів, екстрасенсів. Тим самим шкодячи собі ще більше. А тим часом Ісус звертається до кожного з нас: «Прийдіть до Мене, всі втомлені й обтяжені, і Я облегу вас. Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і сумирний серцем, тож знайдете полегшу душам вашим» (Мт. 11:25-30).

Задумаймося, в кого ми віруємо? Кому поклоняємося? Хто наш Бог? На якому місці Ісус перебуває в нашому житті?

Щоб визволитися від влади окультизму, прийдіть до Ісуса в покаянні, покайтеся у всіх своїх гріхах. Ісус радо приймає всіх, хто щиро кається.

Відречіться від сатани, його гордині і співпраці з ним через рідного роду окультні практики. Знищте усі окультні речі – літературу, відео, амулети, обереги... Моліться і читайте Євангеліє.

Якщо ви ще не визнали Ісуса за свого Господа і Бога, зробіть це не відкладаючи.

УДОСТОЄНІ ЧЕСТІ

Коли в 1945 році було оголошено про закінчення війни й настання миру, люди плакали від щастя, обіймали один одного. Навіть ті, хто втратив своїх близьких, раділи, що страшний час ворожнечі, жорстокості й убивств закінчився.

Ворожнеча, протистояння між тими, хто створений для взаємного спілкування, – це не нормальний і страшенно важкий стан. Якщо в нас є хоч кілька людей, яким ми не радіємо, на яких ми реагуємо негативно, наше життя стає дуже непростим.

Ворожнеча – щось чужорідне у світобудові. Господь Бог створив цілісний, узгоджений світ, в якому ніщо нічому не заважає і не суперечить, а тільки доповнює. Тому перебувати у ворожнечі, а не в мирі, – це бути обкраденим, не отримати добро, яке сповіщається нам через все творіння Боже, в якому ми – лише маленька, нікчемна, далеко не самодостатня часточка.

Ворогуючи один із одним, люди чинять всупереч волі Бога. Це щось на взірць того, якби на картині мазки буквально заперечували один одного, претендуючи на те, що саме цей, а не інший, слід пензля є сутністю всього художнього полотна й саме він утворює картину.

Ворожнеча в людстві пояснюється тим, що гріх зробив божевільним творіння, яке розпочало ворогувати зі своїм Творцем.

Найбільша проблема людства – відсутність миру з Богом. Якщо гордянина людини проявляється навіть щодо Творця, то цілком очевидно, що вона проявлятиметься і між людьми.

Відсутність миру між творінням і Творцем, як і між самим творінням, – жахлива трагедія, глибини якої ми до кінця не в змозі усвідомити.

Тому чудо, яке Бог здійснив на хресті Голгофи через Ісуса Христа, – це повернення людини у світ злагоди й гармонії, у стан миру з Богом: «... бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини. І поклав у нас слово примирення» (2 Кор. 5:19).

Люди, які допомагають ворогам повертатися до стану миру, беруть участь у тому, що до серця Богів.

Місія Христа, Князя миру, полягала в примиренні Творця і творіння. Напевно, саме тому люди, котрі допомагають ворогуючим діяти миру у взаєминах, удостоюються честі стати синами Божими. «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть» (Мт. 5:9).

Василь ДАВИДЮК.

БОГ НЕ ПОМИЛЯЄТЬСЯ

1969-й, 10-й клас. Урок з астрономії. Учителька, щоб утримувати увагу класу, частенько переривала пояснення нового матеріалу запитанням: «Правильно я кажу?». Учень, якому адресувалося запитання, повинен був сказати «так» і обґрунтувати, чому.

Цього разу мова йшла про небесні світила. Сонце і місяць випромінюють світло, отже, світло вторинне. «А от у Біблії написано, – уїдливо продовжувала вчителька, – що Бог спочатку створив світло й лише потім, аж на четвертий день, Він створив небесні світила сонця та місяця. Але ж такого не може бути! Правильно я кажу?».

Із цими словами вона звернулася до новенького учня, який недавно прийшов у наш клас. Він підвівся і, дивлячись їй прямо в очі, відповів: «Ні, неправильно!».

О жах! Учителю завжди мав слухність! Це ж 1969 рік. Компартія – наш керманіч, розум, честь і совість нашої епохи, а релігія – опіум для народу.

Затамувавши подих, ми з жахом чекали на розв'язку. Нас попереджали, що той хлопець – сектант, і з ним треба бути обережним у спілкуванні. «Сектант» – страшне слово, страшнішого ми не знали.

Учителька, звичайно ж, не випадково адресувала своє запитання саме йому, бажаючи принизити й збентежити віруючого юнака. Але їй це не вдалося.

Микола – так звали однокласника – якусь мить помовчав (можливо, помолівся, тепер я можу таке припустити), потім додав: «До тих

пів, поки ви будете шукати в Біблії помилки, ви нічого не зрозумієте. Але в Біблії немає помилок, тому що це Святе Писання. Це Боже Слово, а Бог не помиляється».

Обличчя вчительки вкрилося червоними плямами. Вона відкривала рот, як риба, але так і не вимовила ні звуку. Не знаю, скільки тривала ця дзвінка тиша. Врешті-решт вона вибігла з класу. Микола деякий час ще стояв, потім сів, але в цей час забігла піонервожата й сказала, що його викликають до кабінету директора. Микола спокійно зібрав свої шкільні речі в портфель і вийшов із класу.

Ми залишалися на місцях. Мені було дуже шкода Миколи. Усі розуміли, що його виключать зі школи. Пошепки (я була комсоргом класу) я сказала своїй подружці: «Я теж знаю, що є Вселенський Розум, але я ж про це нікому не кажу, і він міг би промовчати – хоча б заради того, щоб закінчити 10-й клас».

Педрада тривала дуже довго, актив класу не запрошували, боялися «розтління юних душ». Та у піонервожатої ми все випитали. Миколу намагалися замучити найрізноманітнішими запитаннями на взірєць: «Як ти міг у класі, серед нормальних учнів, вести свою злочинну пропаганду?». На що він відповів: «У чому я винен? Мене запитали, і я відповів». Або ось таке запитання: «А якщо ти закохаєшся в невіруючу дівчину?». Він відповів: «Мені такі дівчата не подобаються».

Миколі все ж дозволили закінчити 10-й клас у нашій школі. Тим більше, що вчився він добре, а поведінка була просто бездоганною. У той час освіта віруючих дітей закінчувалася восьмим класом. Потім – ПТУ, робоча спеціальність і не більше.

Я й досі пам'ятаю цей випадок зі шкільного життя про незрозумілий мені тоді героїзм дивного однокласника-сектанта. Я навіть уявити не могла, що й мені, колишньому секретареві райкому комсомолу, партійному працівникові, стане раптом ясно, що Сам Отець Небесний особисто мені направив Своє Святе Письмо. Я довго й уперто не відповідала Господові на Його Послання, а Він терпляче чекав відповіді. Воістину великі Божа любов і милість.

А повернулася до Бога я так. Одного разу побачила, що мій син-підліток молиться й читає дитячу Біблію. Я дуже злякалася за нього. Чоловік заспокоював, що це захоплення швидко промине. Але я не на жарт стривожилася. Я одразу ж згадала свого однокласника й розповіла синові цю історію, намагуючись його налякати: «Як тобі далі вчитися? Почнуть справжні проблеми!».

Але його реакція на мою страхітливую розповідь виявилася прямо протилежною. Син був захоплений сміливістю віруючого юнака. Більше того, під час наших дискусій він часто заводив мене у глухий кут своїми запитаннями, відповіді на які він уже прочитав у Біблії. А я відповідей не знала! Це мене дуже бентежило. І я почала разом з сином ввечері читати Біблію.

У житті немає нічого випадкового: треба ж було синові потрапити в сім'ю віруючих у Німеччині під час різдвяної поїздки з вокально-хореографічним ансамблем! А потім моя колишня співробітниця познайомила мене з пастором євангельської церкви Василем Давидюком і його родиною. Випадково? А потім – відвідування церкви, перші християнські книги про героїв віри.

У моєму розумі почало прояснюватися. Я почала розуміти, що нічим не краща за інших, така ж грішниця. І це розуміння не просто вносило дискомфорт у життя, але стало сильно обтяжувати душу. Я пройшла через безліч сумнівів починаючи з того, що зраджую віру своїх предків (старовірів), до того, що ще зарано, ось буду на пенсії, тоді й покаюся.

Але якось я подивилася телевізійну передачу про страждання й смерть Ісуса Христа. Виявляється, Сам Бог Ісус Христос приніс Себе в жертву за мої гріхи й гріхи всього людства. Безгрішний, невинний Агнець Божий постраждав через мене, пролив святу, дорожню кров за мене. Бог узяв на Себе провину за мої гріхи, вмираючи страшною, мученицькою смертю. Бог зробив вибір на користь грішної людини. Дав мені Свою жертвовну любов, а Собі забрав покарання за мій гріх – розп'яття і смерть.

Змучений жорстокими тортурами, Ісус Христос на хресті пам'ятав особисто про мене. Він помирав, щоб мене врятувати для вічного життя в Його Царстві, викупивши з рабства гріха.

Я проплакала всю ніч і думала, що не доживу до недільного служіння в церкві, адже була тільки середа.

...Після молитви покаяння Господь, знявши з мене важкий гріховний тягар, наповнив моє серце незрозумілою радістю й невимовним блаженством. Я – дитина Божа! Усе в мені захоплено співало, сльози щастя сяяли в очах і текли по щоках.

З тих пір минули два десятиліття. Та я жодного разу не засумнівалася в Божій любові до мене. Бог вірний у Своїх обітницях. Його милість невичерпна. А які цінні та своєчасні Його відповіді на молитви! Я щиро бажаю, щоб усі, хто мене оточує, пізнали істинного Бога й стали по-справжньому щасливими.

Я з любов'ю дивлюся на нашу церковну молодь і всім серцем бажаю, щоб юні брати й сестри міцно стояли у вірі в Господа Ісуса Христа. Велика небезпека – спокуситися цим світом, його майстерним, привабливим обманом, принадними вивертами підступного ворога душ людських.

Тільки тим, хто не шукає помилок у Біблії, а хоче пізнавати Бога, Який не помиляється, й цілком належати Йому, – тільки тим і відкривається ця безцінна Книга життя.

«За істинність усього написаного там відповідає Той, Хто окропив її Своєю кров'ю» (Джон Буньян «Подорож палігрима»).

Тетяна АТЛАШОВА.

БЛАЖЕННІ ЗАСМУЧЕНІ

«Блаженні засмучені, бо вони будуть утішені» (Мт. 5:4).

Ці слова Христа залишаються загадкою для людей, що мріють забути про плач назавжди, захистити себе від лиха і смутку. Яке там блаженство в засмучених?! Нам аби позбавитися від проблем – і тоді щастя настане саме собою.

Але блаженство – це не відсутність тривоги, болю, плачу. Блаженство більше, ніж наївна радість, коли для сліз – ані найменшого приводу. Блаженство, про яке говорить Христос, припускає смуток як попередній шлях, на якому – добровільне упокорювання, внутрішня скруха, слухняність, терпляче подолання труднощів, зрілість і досвід страждань.

Замість того, щоб відкидати смуток як неприємне переживання і «негатив», варто подумати про те блаженство, яке, за словами Христа, можливе лише на цьому непростому шляху; яке приходить після плачу як розрада й благодать.

Плачем людей не здивуєш. У сльозах людина часто дізнається про правду, яка завдає болю, викликаючи сльози. Але Христос обертає сльози на радість, плач – на щастя; у Його словах до тих, що плачуть, вже присутнє блаженство розради.

Із плачу життя розпочинається. Плачем життя закінчується. Спочатку людина плаче сама, у кінці плачуть за нею. Не так усе погано в плачі.

Якщо людина плаче, значить, вона живе по-справжньому, правдиво, не прикидаючись, не ховаючись.

Якщо за нею плачуть, отже, вона

жила так, що без неї погано, боляче, сумно. Плач притаманний життю. Він пов'язаний із почуттями людини – справжніми, непідробними, щирими.

Мене часто просять охарактеризувати сучасну людину – її особливості, вади, проблеми. Можна сказати багато, але найкраще про людину говорять її сльози. Коли людина плаче, вона відкривається у своєму справжньому, не поверхневому, не вдаваному образі.

Так-от, про сучасну людину можна сказати важливе і страшне: вона майже перестала плакати, утім, як і

сміятися. Людина, приховуючи істинні почуття й думки, все більше стає штучною, несправжньою.

Знаєте, чим відрізняється театр від життя? У театрі не паде дощ. Знаєте, чим відрізняється людина від робота? Робот не вміє плакати.

Зрозуміло, можна зобразити сльози. Симулювати, прикидатися люди навчилися добре. Але плакати по-справжньому розумілися.

Страждання очищує. Сльози змивають бруд із душі. Плач – це важлива подія в нашому житті.

Звичай людина намагається позбутися болю, проблем, занепокоєння. І тим самим позбавляє себе їх очисної та трансформувальної сили. Блаженство не в тому, що немає сліз, а в тому, що є розрада.

Немає нічого страшнішого за життя, в якому нічого не відбувається. Там, де не буває сліз, не буває і чистого, щасливого сміху. Тоді життя стає штучним – реальністю ігровою, або віртуальною, реальністю супермаркетів і барів, реальністю монотонних офісів і сяючих нічних клубів, реальністю дивана й телевізора, замків із піску або слонової кістки.

Плач повертає до тям. Плачучи, людина опам'ятовується.

Задаюся питанням: як давно я не плавав? Виявляється, вже давно. Отже, я давно не живу по-справжньому. Значить, я ховаюся від реальності та її болю, від життя і його сліз.

Звертаючись до людей у Своїй

проповіді на горі, Христос говорить про забуті нині блаженства, про які життєво важливо згадати тим, хто хоче повернутися до справжнього життя.

Тим, хто хоче не виглядати щасливим, а щасливим бути.

Тим, хто хоче перестати гратися в життя й відкрити для себе життя з подостатком.

Тим, хто хоче перестати переко-нувати себе, що «все гаразд», і подивитися правді в очі.

Для щастя потрібний плач – про свою недосконалість, про душевну потребу, про гріх і провину, про розбите життя, про біль помилок і втрат.

Сльози пом'якшують серце. Сльози живлять душу. Сльози повертають зір.

У сльозах можна побачити Бога, що наближається, відчувати радість зустрічі, блаженство розради.

М. Ч.

ВІРНИЙ БОГ ФІЛЬМ «Метанойя» спонукує до роздумів

Зазвичай у радянських школах перед уроками проводилася політінформація хвилин на 15. Добре пам'ятаю, як на одній з них говорилося про пам'ятники. У колишньому Радянському Союзі в кожному місті й у кожному селі стояв пам'ятник Леніну.

Учителька тримала в руці газету, з якої прочитала маленьку замітку. У ній говорилося, що найбільший

пам'ятник у світі – це пам'ятник Ісусу Христу в Південній Америці, у Бразилії, в місті Ріо-де-Жанейро. Політінформація підійшла до кінця, і вчителька сказала: «У кого є якісь запитання чи зауваження щодо теми політінформації, підніміть руку». Я підняла руку й сказала, що хочу подивитися на той пам'ятник.

Усі голосно засміялися, викрикуючи: «О, штунда, захотіла побачити пам'ятник Ісусу Христу!». Вчителька глянула на мене й суворо сказала: «Ти цей пам'ятник ніколи не побачиш. Бразилія – капіталістична країна. Радянський Союз не дружить із капіталістичними країнами. І нікому з нас їздити туди не можна».

Минули роки... Ми вже жили в Америці, коли одного разу чоловік запитав мене: «Куди б ти хотіла поїхати?» (Він працював у компанії United Airlines, і ми мали право на безкоштовні квитки). Я відповіла: «Якщо можна, до Бразилії, в Ріо-де-Жанейро. Я хочу подивитися на пам'ятник Ісусу Христу». Він погодився.

Отже, я побачила найбільший пам'ятник у світі – пам'ятник Ісусу Христу. Я вірю в силу слова і в те, що Ісус Христос – Первосвященник нашого сповідання (див. Євреїв 3:1). Бажання богобоязливих Він виконує. Наші слова мають силу – і позитивну, і негативну. У владі язика – життя і смерть (див. Приповісті 18:21). Тому «тримаймо непохитне визнання надії, вірний-бо Той, Хто обіцяв...» (Євреїв 10:23).

Згодом я побувала і в Ізраїлі, але це вже зовсім інша історія...

Марія ДІЛОВАН.
м. Сан-Франциско, США.

У прокат виходить християнський фільм «Метанойя» української кіностудії «ArtAwaken». Режисер стрічки – Андрій Мухін.

За словами авторів, назва картини «Метанойя» у перекладі з грецької має на увазі не тільки відчуття провини і каяття за скоєне, дослівно вона означає «переосяснення», тобто мова

йде про роботу над помилками, корекцію цінностей і поведінки.

Фільм засновано на реальних подіях. Головна героїня зазнає нападу і внаслідок травми втрачає зір. Драматична ситуація має щасливий кінець: злочинець, перебуваючи у в'язниці і шукаючи спокою душі, кається у скоєному.

«Метанойя» вийде у прокат на кількох християнських телеканалах і ресурсах, повідомляє портал Invictory.

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БОГОРОДЧАНИ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ – 10 год., ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодасть», вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, ПЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 17 год.;
ЗАРІЧЧЯ, вул. Мазепи, 24; НЕДІЛЯ, – 10, 17 год., СЕРЕДА, – 19 год.;
СТАРІЙ ЛИСЕЦЬ, вул. Шевченка-нова, 21; НЕДІЛЯ, – 10 год., СЕРЕДА, – 19 год.

Львівська область:

ЛЬВІВ, вул. Папарівка, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ПЯТНИЦЯ – 18 год.;
РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ – 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА – 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 10.00;
ЧЕРВОНІГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 18 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 18 год.;
БІБРКА, вул. Шкільна, 5; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 18 год.;
М. САРНИ, вул. СМОЛИЧА, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. КОВЕЛЬСЬКА, 104-А; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
М. САРНИ, вул. ПАРХОМЕНКА, 3; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ, СУБОТА – 19 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (румунською мовою); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садогора); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, ПЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. Б. Ступки, 21; НЕДІЛЯ – 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТІШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНЦІВ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПІЛИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; **КОЗОВА**, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;
с. **ГРИМАЙЛІВ**, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
с. **КАМ'ЯНКИ**, вул. Тернопільська; с. **СТРУСІВ**, вул. Миру, 26;
ПІДВОЛИЧИСК, вул. Гончара, 2; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ – 19 год.

Волинська область:

ЛЮБОМЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ – 11 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

ПОЛЬЩА

ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький»);
(Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 12.30, ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (327)21-50-33.

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за зцілення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання
м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruui.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

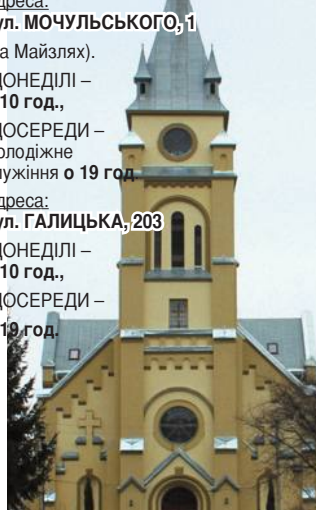

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Дорогі друзі! Слухайте
ХРИСТІЯНСЬКУ РАДІОПЕРЕДАЧУ
«ВІРУЮ» «НА ТРК РАІ

ЩОПОНЕДІЛКА, ЩОСЕРЕДИ,
ЩОП'ЯТНИЦІ **о 11:15**
- Верховина 106.3
- Косів 105.6
- Бурштин 101.6
- Долина 106.6
- Яремче 106.5

РАДІОПЕРЕДАЧА
«ДОРОГА ДО БОГА»

ЩОСУБОТИ **о 09:10**
Коломия 106.8 FM

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 5 (244)
травень 2019 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruui.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.